

Schiff Ágnes
iskolaalapító

Teremtés

Néha elgondolkodom. Milyen **érdekes** adottsággal érkeztünk ebbe a különleges, néha szép, máskor nehéz játéktérbe, földi világunkba.

Képesek vagyunk teremteni.

Szabás tanfolyam, nehéz anyag. Reménytelenség a szemekben. Hogy segítsék? Mit tegyek, hogy erőt adjak a folytatáshoz, hogy leküzdve a sikertelenség fekete árnyát, megtaláljuk a napfényt, a jól végzett munka örömét.

Megkérem a tanítványaimat, hogy tegyünk el mindent. Mindent, ami a sikertelenségünkre emlékeztet! Vonalzót, ragasztót, ceruzát. Küldjük el a kudarc, a boldogtalanság, sötét felhőjét és kezdjük egy új pillanatot. Megkönnyebbülten pakolnak, fáradtan hátradőlnek, kezdenek fényesedni a tekintetek.

Mesélni kezdek.

A hét végén születésnap ünnepség volt nálunk. Egy különleges ízvilágú tortát ígértem a gyerekeknek. Én tortát sütök? Reménytelen! Palacsintáig terjed a tudományom. Szeretnék örömet szerezni a családnak, de nem tudok tortát sütni. Soha nem csináltam! Bele fogok bukni! Tudtam hogy a számtalan feladatom miatt szinte lehetetlen lesz! Fektetés, mesélés, házi munka, és mindjárt itt a hét vége. Ültem a fotelba és úgy döntöttem hogy az egész problémát elengedem.

Nem programozok kudarcot.

Lefeküdtem. Kint a végtelen, bent a nyugalom. Elaludtam. Korán ébredtem. Fürdés, egy jó kávé, és elkezdtem recepteket nézegetni. Tudtam hogy sikerülni fog. Lehet hogy nem lesz tökéletes a formája, tán a tapasztalatlanságom miatt szét is fog esni, de az íze pompás lesz.

Meg tudom csinálni, mert isteni képességgel rendelkezünk.

A teremtés képességével.